
Nice to read

Flemming Chr. Nielsen er en elegantier på en skrivemaskine. Sådan lidt gammeldags i sin distancerede, causerende stil, men med stort sprogligt vid og overskud.

Nu er der vel ikke mere?

ERINDRINGER

Flemming Chr. Nielsen

gylvendal

31/10/2013 | 12:14

Af: Lasse Højsgaard

Journalister har hang til erindringer. Ikke mindst deres egne.

Det er ikke så mærkeligt. Når det meste af ens liv passerer med fingrene plantet på og om diverse skriveredskaber, så forsvinder skrivelysten jo ikke nødvendigvis synkront med, at pensionen træder i kraft. Og når man gennem et helt arbejdsliv har været fastlåst i rollen som den objektive flue på væggen, så er det jo også rart at kunne sætte sig selv lidt i fokus.

For halvtreds år siden var verden meget anderledes. Det kan man jo altid skrive om. Mælken kostede 10 øre, man var Des ... jo, der er nok at tage fat i.

Og så alle de mennesker, man har mødt. Nogle var måske sågar offentligt kendte personer. Så kører det!

Den tidligere JP-journalist Flemming Chr. Nielsen har meldt sig i koret af selvschildrere. Også han var ung og havde mod på livet og fik en dag sin første artikel antaget og mødte glæder og skuffelser. Og senere, som voksen, oplevede han at få brev fra Jean-Paul Sartre og være på kaffe med Mogens Glistrups kone.

Nej, på oplægget lyder Flemming Chr. Niensens bog ikke som noget, man går en time tidligere i seng for at tage livtag med. Det interessante er blot, at når man pligtskyldigt slår op og læser et par sider – det kan være hvor som helst i bogen – så bliver to sider til tre, og tre sider bliver et kapitel. Og pludselig har man sgu læst den bog, næsten uden at ville det.

Der er en primær forklaring: Flemming Chr. Nielsen er en elegantier på en skrivemaskine. Sådan lidt gammeldags i sin distancerede, causerende stil, men med stort sprogligt vid og overskud. Hans betragtninger om personer og tider og dette og hint kan være nok så lomme-filosofierende, men de er skarpe og morsomme. Lun selvironi skorter det ikke på, for eksempel om forfatterens eksistentialeistiske ungdom som redaktør af tidsskriftet Exil – "Jeg begriber ikke et ord af, hvad Flemming Chr. Nielsen skriver, og det gør han nok heller ikke selv", som han citerer filosofen Johannes Sløk for – og hans kærlighedsdåd af en afsløring af husværtinden enkefru Nansens sidegesjæft som prostitueret. Han vedstår sig også på samme tid ærligt og sarkastisk sin notoriske kommunist-forskrækkelse, som han på Jyllands-Posten fik godt afløb for.

Titlen 'Nu er der vel ikke mere?' kan man jo nok spinde en humoristisk ende over. Men lad os nøjes med at konstatere, at bogen på ingen måde er need to read, men særdeles nice to read.

Nu er der vel ikke mere?

Flemming Chr. Nielsen

Gyldendal

208 sider, 249 kroner